

—'Ανευρέθησαν ἐσχάτως ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἀκροπόλεως πρὸ τοῦ ἐν αὐτῇ Κεντρικοῦ Μουσείου εἰς βάθος 14 περὶπου μέτρων διάφορα χάλκινα ἐργαλεῖα καὶ ὄπλα ἀρχαϊκῶτα, πρὸ ιστορικῆς ἐποχῆς. Τὰ ἐργαλεῖα εἶνε παρεμπερῆ τοῖς νῦν παρ' ἡμῖν ἐν χρῆσει. Ἐπὶ τοῦ βράχου ἀκριδῶς ἀνεκαλύφθησαν τοῖχοι οἰκιδῶν ἀρχαιωτάτων, ὡς φαίνεται, ἐντὸς δὲ ἐνός τούτων ἐνετετιχιζόμενα εὐρέθησαν τὰ ἀνωτέρω εὐρήματα, ἅτινα συνίστανται εἰς ἐνάνα πελκεῖς, δύο ἀξίνας, μίαν ρίνην, δύο ξίφη, μίαν αἰχμὴν δόρατος, τρεῖς δίσκους καὶ ἄλλα τινά. Πλησίον τοῦ μέρους ἐνθα ἀνεκαλύφθησαν τ' ἀνωτέρω ἀνευρέθησαν καὶ τινὰ ἀγγεῖα τῆς λεγομένης Μυκηναίας ἐποχῆς. Τὰ εὐρήματα εἶνε μεγίστης ἀξίας, καθόσον ὑπολογίζεται ὅτι ἀνάγονται εἰς ἐποχὴν μᾶλλον χιλιετηρίδος π.Χ.

—Τὸ ἀνεγερόμενον ἐν Γραδιᾷ μνημεῖον εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα Ἄνδρουτον εἶνε τετράγωνον οἰκοδόμημα, οὗ ἡ περιφέρεια εἶνε 120 τετραγ. μέτρων, ἥτοι ἐκίστη πλευρὰ ἔχει μῆκος 30 μ., οἰκοδομεῖται δ' ἐκ λίθων πελεκητῶν μετὰ θύρας καὶ περιφράγματος σιδηροῦ ἐπὶ τῶν ἐρείπων τοῦ ἀρχαίου Χανίου καὶ ἐπὶ τῆς δημοσίας οδοῦ τῆς ἀγοῦσης πρὸς τὴν Ἄμφισσαν. Ἐντὸς τοῦ περιβάλλου τοῦ μνημεῖου ἐφυτεύθησαν 120 κυπάρισσοι, ἰσάριθμοι πρὸς τοὺς εἰς τὸ περίκλυτον Χάνι ἀγωνισθέντας μαχητάς. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ τετραγώνου ἐγείρεται πυραμῖς ἐπὶ τριπλοῦ βάθρου, εἰς τὰς γωνίας τοῦ ὁποίου θὰ τεθῶσι βομβοσαφαῖρα τοῦ 1821. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς πυραμίδος θὰ στηθῇ μαρμαρινὴ ἡ προτομὴ τοῦ Ὀδυσσεῖα Ἄνδρουτου, ἥς ἡ κατασκευὴ ἀνετέθη εἰς τὸν ἐνταῦθα γλύπτην κ. Μπονάνον. Τὸ ὕψος τῆς πυραμίδος μετὰ τὸ βάθρου εἶνε 6 μέτρων. Ἐν περιόπτῳ θέσει κείμενον τὸ μνημεῖον θὰ εἶνε ἀπανταχόθεν ὁρατὸν ἐκ τῶν πέριξ. Ἔσεται δὲ περατωμένον πρὸ τῆς 8 Μαΐου, ἑπετείου τῆς ἐν Γραδιᾷ μάχης. Ἡ δαπάνη ὠρίσθη εἰς 20,000 δρ.

—Προσδιορίσθη ὡς τόπος, ἐν ᾧ θὰ στηθῇ τὸ ἄγαλμα τοῦ Βύρωνος, ἡ ἀπέαντι τῶν σπηλῶν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς γωνία τοῦ μεταῦ τῆς νῦν χρατισσομένης οδοῦ καὶ τῆς πρὸς τὰ λουτρὰ Δαμασκηνοῦ ἀγοῦσης σχηματιζομένου τριγώνου. Ἄπερασίθη νὰ καταδαρισθῶν ἄπαντα τὰ πρόσθετα κτίρια τὰ περὶ τὸ Καπνεργαστάσιον, θὰ ἰσοπεδωθῇ δὲ ὁ παρ' αὐτὸ χωρὸς ὅπως ἡ κατάλληλος διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ δαπέδου τοῦ ἀνεγερθησομένου θεάτρου, διὰ τὸ ὅποιον ἐντὸς ὀλίγου θὰ πρακρυχθῇ δημοπρασία. Ὁ δὲ δειροφυτευθῆ ὁμοίως τῶ ἀριστερότερον τοῦ Καπνεργαστασίου κήψου καὶ τὸ δεξιόθεν αὐτοῦ μέρος· αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ Καπνεργαστάσιον θὰ καταδαρισθῇ ἅμα οἰκοδομηθῇ τὸ ἕτερον.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΤΑΓΩΝ

Καταπληκτικὴ εἶνε ἡ κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Φεβρουάριον διαφορά τῆς κινήσεως τῶν ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸν προηγούμενον. Αἱ ἐν συνόλῳ ἐκ τοῦ κεντρικοῦ γραφείου Ἀθηνῶν ἐκδοθεῖσαι καθ' ὅλον τὸν Φεβρουάριον ἐπιταγαὶ εἰς βάρος ἄλλων ταχυδρομικῶν ἀνέρχονται εἰς 148 καὶ ἀντιπροσωπεύουσι ποσὸν δρ. 15,321 δι· ἃς εἰσπράχθη τέλος δρ. 114,20. Ἡτοι ὑπερτεροῦσι τὸν παρελθόντα μῆνα ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν ἐπιταγῶν κατὰ 99, τὸ δὲ ὑπ' αὐτῶν ἀντιπροσωπευόμενον ποσὸν κατὰ δραχ. 9,844,90. Παρουσιάσθησαν δὲ πρὸς ἐξόφλησιν ὑπ' ἄλλων ταχυδρομικῶν γραφείων ἐκδοθεῖσαι εἰς βάρος τοῦ τῶν Ἀθηνῶν ἐν συνόλῳ ἐπιταγαὶ 439, ἀντιπροσωπεύουσαι ποσὸν 35,565,85 δρ., ἥτοι πλεότεραι τῶν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ὡς πρὸς μὲν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιταγῶν κατὰ 240, ὡς πρὸς δὲ τὸ ποσὸν κατὰ δρ. 21,216,55. Οὕτως, ἀφ' ἧς ὁ νόμος ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν, ἐκ τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου Ἀθηνῶν ἐξεδόθησαν ἐν συνόλῳ ἐπιταγαὶ 197, ἀντιπροσωπεύουσαι ποσὸν δραχμῶν 20,798,10, ἀφ' ὧν εἰσπράχθη τέλος δραχμῶν 153,40, ἐξωφλήθησαν δὲ ἐπιταγαὶ 638 ἀντιπροσωπεύουσαι ποσὸν δραχ. 49,915,15. Ἡ 20 Φεβρουαρίου ὑπῆρξεν ἡ γονιμωτέρα εἰς ἐκδόσιν ἐπιταγῶν ἡμέρα, καθ' ὅσον κατ' αὐτὴν ἐξεδόθησαν 10 τοιαῦται ἀντιπροσωπεύουσαι δρ. 2,198,70. Ἄλλ' ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐπιταγῶν τὸν μὲν μέγιστον ἀριθμὸν τὸν πρὸς ἐξόφλησιν παρουσιασθεισῶν τοιούτων ἀντιπροσωπεύουσιν ἡ 22 καὶ ἡ 29 Φεβρουαρίου, τὸ δὲ ἀνώτερον πληρωθῆν ποσὸν ἡ 26 ἐκ δραχ. 2,460,70, αἵτινες ἀντεπροσώπευον 22 ἐπιταγὰς.

Gustave d'Eichthal : *La langue Grecque. Mémoires et notices 1864 — 1884. Précédé d'une notice sur les services rendus par M. G. d'Eichthal à la Grèce et aux études Grecques par M. de Mis de Queux de Saint-Hilaire. Paris 1887.* Σελ. I—III. 1—426. 8ov.

Τὸ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν ἐκδοθὲν περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους βιβλίον εἶνε συναγωγὴ πάντων τῶν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίαις ἀποβιώσαντος τῷ 1886 Γουσταύου Δ' Ἐιχθάλ δημοσιευθέντων φροντισμάτων ἐν φυλλαδίοις καὶ περιοδικοῖς ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, μετὰ τῆς βιογραφίας τοῦ φιλέλληνος τούτου καὶ ἀειμνήστου ἀνδρός, γραφείσης ὑπὸ τοῦ μαρκαίου Queux de Saint-Hilaire.

Τὸ ὄνομα τοῦ Γουσταύου Δ' Ἐιχθάλ δὲν εἶνε ἄγνωστον εἰς τοὺς λογίους τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς ἀναγνώστας δὲ τῆς Ἑστίας κατέστησεν αὐτὸ γνωστότερον ὁ κ. Δημήτριος Βικέλας δημοσιεύσας ἐν τῇ Ἑστίᾳ ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 544 (1 Ἰουνίου 1886) ἕως τοῦ 549 (6 Ἰουλίου), τὰς ὀδοπορικὰς σημειώσεις καὶ τὰς ἐπιστολάς τοῦ ἀειμνήστου τούτου ἀνδρός, ἃς ἔγραψεν ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 1833 ἕως τοῦ Ἰουνίου 1835, καὶ ἃς οἱ υἱοὶ τούτου παρέδωκαν μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὸν κ. Δ. Βικέλαν πρὸς δημοσίευσιν τῶν ἀφορώντων ἰδίᾳ τὴν Ἑλλάδα. Ἀνεγράφη δὲ ὁ κ. Βικέλας ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει τῆς δημοσιεύσεως ἐκείνης βραχείας σημειώσεις περὶ τοῦ βίου τοῦ ἀνδρός καὶ περὶ τῶν ὑπερησίων, ἃς προσήνεγκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ διετίας.

Ὁ μακαρίτης Ἐιχθάλ ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἐνθερμοτέρων καὶ πιστοτέρων φίλων τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς γλώσσης αὐτῶν. Ὁ ἐν Παρισίαις Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τούτου κυρίως ὀφείλει τὴν γένεσιν του καὶ τὴν ἀνάπτυξιν. Ὁ ζῆλος αὐτοῦ καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν δὲν εἶχε ὄριον τὴν ὑπὸ τοῦ ἰδίου μόνου καλλιέργειαν αὐτῆς, ἀλλ' ἔβαινε καὶ ἔτι πρὸς, καθ' ὅσον ὁ Ἐιχθάλ ἐπέζητησε παντὶ σθένει διὰ διαφόρων δημοσιεύσεων ἐν τε περιοδικοῖς καὶ ἰδιαίτεροις φυλλαδίοις, ἅτινα προὔκλεσαν συζητήσεις, διὰ τῆς συστάσεως τοῦ προρρηθέντος Συλλόγου νὰ διαδοῖται αὐτὴ καὶ ἐμπνεύσῃ ἔτι εἰς ἄλλους τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ἴδιον αὐτοῦ ἔρωτα. Τοιοῦτος δὲ ἦτο ὁ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐνθουσιασμός του, ὥστε συνέλαβε τὴν γνώμη, καὶ ὑπετέτυπεν ἐν φυλλαδίῳ δημοσιευθέντι τῷ 1864, ὅτι εἶνε δυνατόν ἡ Ἑλληνικὴ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς γλῶσσα διεθνῆς, ὁρμώμενος κυρίως ἐκ τοῦ ὅτι ἡ γλῶσσα αὕτη ἀπὸ τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος κατέστη στοιχεῖον ἀναγκαῖον τῆς ἐκπαιδεύσεως παντός ἀνθρώπου λογίου. Τὴν μελέτην ταύτην τοῦ μακαρίτου Ἐιχθάλ μετέφρασεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὁ κ. Μάρκος Ρενιέρης προτάξας τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις· Ἡ παρούσα Ἑλληνικὴ μετάφρασις ἦτις συγχρόνως μετὰ τὸ γαλλικὸν πρωτότυπον ἐξέρχεται εἰς τὸ φῶς δὲν ἐγένετο μόνον ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ κοινοποιηθῇ εἰς τοὺς Ἑλληνας ἡ σπουδαία τοῦ κυρίου Ἐιχθάλ πρόταξις καὶ νὰ παρακινήσῃ οἱ λόγοι τῶν Ἑλλήνων εἰς ὑποστήριξιν αὐτῆς δι' ὅλων δυνάμεων, ἀλλὰ προσέτι ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς ζῶσα ἀπόδειξις τῆς ὀρθότητος τῶν σκέψεων τοῦ Γάλλου σοφοῦ. Ἡ μετάφρασις αὕτη καταληπτὴ ἔσται ὑπάρχουσιν Ἑλληνας, θέλει ἐνταυτῷ ἐννοηθῆ ἄνευ δυσκολίας ὑπὸ παντὸς ἄλλου ὅστις εἰς τὰ σχολεῖα ἐμελέτησεν ὅπως οὖν ἐπιμελῶς τὴν γλῶσσαν τῶν προγόνων των. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γλῶσσα αὕτη ἀπανταχοῦ σχεδὸν τοῦ πολιτισμένου κόσμου κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον διδάσκειται, εἶνε ἄρα βέβαιον ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται εἰμὴ ἡ τῆς σπουδῆς ταύτης ἐνίσχυσις ὅπως εὐρῆθῃ λευκόμενον τὸ τῆς καθολικῆς γλώσσης μέγα πρόβλημα, ὅπερ ὁ κύριος Ἐιχθάλ φέρει ὑπὸ συζητήσιν, καὶ ὅπερ ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν πῶτον τοῦ αἰῶνος, τὴν ἀδελφότητα τῶν λαῶν, τὴν ἔνωσιν τῆς ἀνθρωπότητος.

Σημειωτέον δ' ἐν παρόδῳ, ὅτι ὁ κ. Μ. Ρενιέρης τῷ 1855 ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ἐκδομένῳ τότε «Spectateur de l'Orient» ἐδημοσίευσεν μελέτην περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐν ᾗ βίγει πόρρωθεν τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς γλώσσης, ὅπερ ὁ Ἐιχθάλ ἐθεώρησε πραγματοποιησικόν.

Πᾶσαι ταύτας τὰς μελέτας τοῦ περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τὰς ἐπιστολάς περὶ τοῦ θέματος τούτου εἰς διαφόρους λογίους τῆς Εὐρώπης, καθὼς καὶ τὰς μελέτας, ἃς ἔγραψαν